

РЕШЕНИЕ

№ 5695

гр. София, 29.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав, в публично заседание на 22.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **4045** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК.

Образувано е по жалба на Х. Н. В. и Р. Й. В. от [населено място] срещу заповед № РЛ-020/19.03.2012г. на областния управител на област С..

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт. Твърди се, че жалбоподателите, в качеството си на наследници на Н. И. В., следва да получат обезщетение за 64 календарни месеци, представляващи отстатък от срока на лишаване от свобода на техния наследодател – общо 100 пълни календарни месеца. Молят съда да постанови решение, с което да бъде отменена заповед № РЛ-020/19.03.2012г. на областния управител на област С. и бъде признато правото на допълнително еднократно парично обезщетение на жалбоподателите, като правоимащи лица по Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица /ЗПГРРЛ/.

Ответникът – ОБЛАСТЕН УПРАВИТЕЛ НА ОБЛАСТ С. – редовно призован, чрез процесуалния си представител в откритото съдебно заседание и в писмено становище до съда, оспорва жалбата и моли същата да се отхвърли, като неоснователна. Претендира присъждане и на юрисконсултско възнаграждение.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа

обстановка:

Със заповед № РЛ-020/19.03.2012г. на областния управител на област С., на основание чл. 32, ал. 1 от ЗА и § 5 от ПЗР от ЗИД на ЗПГРРЛ /ДВ, бр. 26 от 2008г./, е отказано да се уважи искането на Р. Й. В. и Х. Н. В., като наследници на Н. И. В., за еднократно обезщетяване по реда на § 3 от ЗИД на ЗПГРРЛ /обн. ДВ, бр. 26 от 2008 г./. В мотивите на заповедта е посочено, че на наследодателя на жалбоподателите за изтърпяната от него репресия е било изплатено обезщетение в размер на 14 056.04 лева за изтърпяно наказание, равняващо се на осем години и четири месеца, като за всеки месец дължимото обезщетение е било в размер на 140 лева. Поради това административният орган е приел, че на наследодателя на жалбоподателите е било изплатено обезщетение за целия период на изтърпяната от него репресия, поради което искането за доплащане се явява неоснователно.

Цитираната заповед е издадена във връзка с направено искане вх. № 91РЕ/63 от 26.03.2009г. от Р. Й. В. и Х. Н. В., в качеството им на наследници на репресираното лице Н. И. В., за изплащане на еднократно обезщетение, съгласно ЗПГРРЛ. В саморъчно подписани декларации жалбоподателите са декларирали, че е подавано искане за обезщетение, което е изплатено на репресираното лице. Видно от приложено по делото удостоверение за наследници № 000620/10.10.2008 г. жалбоподателите Р. Й. В. и Х. Н. В. са наследници на Н. И. В..

Съгласно приложено по делото удостоверение № 848/53г. от 25.12.1999 г. на Министерство на правосъдието и правната евроинтеграция – Затвора П., на основание чл. 70 от НК на Н. И. В. е било наложено наказание „лишаване от свобода”, което той е изтърпял за времето от 06.01.1953 г. до 18.05.1961 г. Видно от удостоверение № В-У-52 от 20.04.1992 г., издадено от Общински съвет – П., Н. И. В., като репресиран, е получил обезщетение в размер на 14 056.04 лева по 38 ПМС.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежни страни в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество, след проверка на административния акт съгласно чл. 168, ал.1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, същата е неоснователна по следните съображения:

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган при спазване на административната процедура и материалния закон, както и в съответствие с целта на закона и в предписаната от закона форма.

Съгласно чл. 6 от ЗПГРРЛ правоимащите лица имат право на обезщетение в пълен размер за всяка изтърпяна репресия за целия срок на репресията, като обезщетенията, получени по досегашния ред, се приспадат. По делото не е спорно, че наследодателя на жалбоподателите е от кръга на лицата по смисъла на чл. 1, т. 1 от ЗПГРРЛ, както и че е бил обезщетен по реда на Постановление № 38 на Министерския съвет от 28 април 1990 г. за реда за определяне еднократно обезщетение на репресираните лица след 1 януари 1946 г. по политически причини, обнародвано в „Държавен вестник”, бр. 38 от 11 май 1990 г. /ПМС № 38/1990 г./, като е получил и сумата от 14 056.04 лева за претърпяна репресия, изразяваща се в „лишаване от свобода” на основание чл. 70 от НК /отм./ за времето от 06.01.1953 г. до 18.05.1961 г. При тази установена фактическа обстановка по делото правилно административният орган е приел, че след като репресираното лице Н. И. В. е получил обезщетение, допълнително такова по реда на посочения текст от закона не му се следва. Към момента на обезщетяване на наследодателя на жалбоподателите е действало ПМС № 38/1990 г., с което е дадено

право на лицата, лишени от свобода по политически причини със или без присъди, които са реабилитирани с акт на Народното събрание или по съдебен ред, да получат обезщетение, което е в размер на 140 лева месечно в зависимост от времето на лишаване на свобода, като общият размер на обезщетението не може да бъде по-голям от 15 000 лева /чл. 2/. В съответствие с цитираното ПМС на репресираното лице Н. И. В. е била изплатена сумата от 14 056.04 лева за периода на лишаването му от свобода, който е с продължителност от осем години и четири месеца или общо сто месеца. Така полученото от наследодателя на жалбоподателите обезщетение е било за целия период на неговата репресия, а именно сто месеца, който срок на репресия не се оспорва и от жалбоподателите, предвид получената от него сума в размер на 14 056.04 лева, като същевременно тази сума е и до определения максимален размер от 15 000 лева, който се равнява на репресия с продължителност от сто и седем месеца. След като наследодателя на жалбоподателите е получил обезщетение в пълен размер съобразно приложимите правни норми към момента на искането, областният управител правилно е приел, че друго такова за същия период не му се следва. За правилното приложение на чл. 6 от ЗПГРРЛ е от значение дали има или няма получено обезщетение за целия срок на репресията. Въз основа на един и същ юридически факт - репресия в определен отрязък от времето, законодателят е предвидил настъпване на благоприятни правни последици, а именно - получаване на еднократно обезщетение, което и репресираното лице Н. И. В. е получил в съответствие с действалото тогава ПМС № 38/1990 г. Той не е посочил друг период на репресия, за което не му е определено обезщетение, такива доводи не се и излагат. Следователно областният управител е постановил правилен административен акт, тъй като наследодателят на жалбоподателите е получил обезщетение за целия срок на репресията и повторно обезщетение за същия период на репресията не му се дължи. По изложените съображения настоящият съдебен състав намира така подадената жалба за неоснователна и като такава същата следва да бъде оставена без уважение. С оглед изхода на спора и доколкото в настоящото производство от процесуалния представител на ответника е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, жалбоподателите следва да бъдат осъдени да заплатят сумата в размер на 150 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд - София-град, 24-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Н. В. и Р. Й. В. от [населено място] срещу заповед № РЛ-020/19.03.2012г. на областния управител на област С., като неоснователна.

ОСЪЖДА Х. Н. В., с ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] и Р. Й. В., с ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплатят на ОБЛАСТНАТА АДМИНИСТРАЦИЯ НА ОБЛАСТ С. сумата в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

